Cyklovýlet červen 2003

Místo děje: *Od Benešova do Budějc*

Časové období: *27. 6. 2003 – 29. 6. 2003*

Zapsal: *Petr Kučera*

Osoby a obsazení: *Členové Turistického oddílu MFF UK a jejich známí. Jmenovitě: Planoucí Růže, Velký Grizzly, Kvetoucí Pampeliška, Bára, Ivan (Budějčtí kamarádi Kvetoucí Pampelišky) a autor.*

Tento deníček věnuji Planoucí Růži, třeba mě za to zase začne mít aspoň trochu ráda.

Úvod

I letos jsme se vydali o prvním prázdninovém víkendu na cyklovýlet. Tentokrát jsme to chtěli spojit s prohlídkou kaolínových dolů, Ort, u Českých Budějovic. Bylo proto logické, že jsme se z Prahy vydali na jih.

Pátek 27. června

Tak dlouho jsme si říkali, že bychom mohli o prvním prázdninovém víkendu vyrazit někam na kola, až se ucho utrhlo. Ve středu osmnáctého července jsme se byli vykoupat v Šárce ve Džbánu a tam jsme se dohodli, že bychom mohli vyrazit do Českých Budějovic a v sobotu večer se zkusit podívat do Ort, kaolínových dolů poblíž této metropole. Jelikož my s Kvetoucí Pampeliškou jsme jeli do úterka na vodu, dohodli jsme se s Velkým Grizzzlym, ze mezitím rozešle nějaké zvadlo, aby zkusil nalákat ostatní.

V úterý jsme se opět vrátili a ve středu jsem seznal, že Velký Grizzzly sice rozeslal krásné zvadlo, ale nikoho tím kupodivu nenalákal. Krom jiného naplánoval sraz na pátek v jedenáct u Karlova mostu, aby do Prahy stačila přijet Kvetoucí Pampeliška. Představa jízdy od Karlova mostu na jih Prahy mi nepřišla moc lákavá, a tak jsem napsal Velkému Grizzzlymu, že by i z časových důvodů bylo lepší dojet vlakem do Benešova a odtud teprve jet na kole. Máme-li totiž stihnout dojet do sobotního večera do Budějc a neztrhat se přitom, myslím, že je to lepší nápad. Na mejl mi Velký Grizzzly kupodivu neodpověděl, ani na další ve čtvrtek, až jsem si začínal myslet, že se na žádná kola nakonec nejede.

Ve čtvrtek večer jsem mu proto poslal SMlSku, tázaje se, jestli, kdy odkud a kam vlastně pojedeme. Po chvíli mi zavolal s tím, že právě stojí před Planoucí Růží, půjčuje si od ní jednu ze Střelek. Oni prý jedou a doufají, že pojedu s nimi. Jinak to vypadá, že se akce bude účastnit už jen Kvetoucí Pampeliška, která poslala Velkému Grizzzlymu nějaké dvě SMlSky, které však asi nebyly zcela pochopitelné. Všechny plány Velkého Grizzzlyho jsem přebil svým a dohodli jsme se, že pojedeme vlakem do Benešova, odkud dále na kole. V Benešově budeme tak, abychom se tam potkali s Kvetoucí Pampeliškou, tedy před půl desátou. Já najdu spojení a pošlu jej Planoucí Růži a Velkému Grizzzlymu, zatímco Velký Grizzzly zavolá Kvetoucí Pampelišce a dohodne se s ní, jak se sejdeme.

Ráno jsem dobalil svých pět švestek a připoutal je na kolo. Nejprve jsem chtěl vzít kotlík, ale na poslední chvíli jsem ho z prostorových důvodů zaměnil za ešus. Mé věci vytvořily na nosiči neforemnou a nepříliš stabilní hromadu, asi bych si měl konečně pořídit nějaké brašny. A pak už jsem vyrazil k vlaku. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym měli nastoupit už na Hlavním nádraží, zatímco já měl přistoupit u nás na vlakové zastávce. Tam jsem byl včas, přes jistý chvat.

Na straně, kterou jsem považoval za správnou, opravovali schody, a tak jsem musel přejet na druhou, odkud jsem přešel koleje na tu svou. Trochu mě ovšem mátlo, že ač panťák směrem ku Praze projel před mýma očima, přesto na jeho straně stálo několik lidí, zatímco na mé jsem stál pouze já. Mé překvapení bylo úplné, když vlak, s jistým zpožděním, blížil se po druhé koleji, zřejmě z důvodu nějaké výluky. Naštěstí před zastávkou přibrzdil, abych mohl ještě přeběhnout koleje na druhou stranu a stihnul tak nastoupit.

Ve vlaku se skutečně, v posledních dveřích, potkávám s Planoucí Růží a Velkým Grizzzlym a vedle nich i s oběma Střelkami. Ukazuji jim fotky z různých předešlých akcí, mezitím se dozvídám, že Kvetoucí Pampeliška se k nám připojí až zítra a nikoli už dnes v Benešově, jak jsem čekal. Prý je dnes na nějaké brigádě a strká do krabiček fixky.

Planoucí Růže prý přišla na vlak na poslední chvíli. Velký Grizzzly byl u pokladen asi šest minut před odjezdem a Planoucí Růže nikde. Zavolala mu, když seděl ve vlaku. On se jí jen otázal, kde je a dozvěděv se, že u pokladen, jen jí řekl, „tak utíkej“. Pak rozvíjí Planoucí Růže teorii, že by si ji měl vzít princ William. Jako naprosto jasné znamení vidí to, že princ William je přibližně o rok starší než ona. Takováhle šťastná náhoda by se měla nějak využít. Ona se o to však nijak snažit nebude, jelikož on sám by si měl všechno uvědomit a ucházet se o Planoucí Růži. Také o sobě Planoucí Růže prohlašuje, že je submisivní. Současně je ovšem od rány, to o ní prozměnu řekl Jáchym.

V Benešově jsme kolem půl desáté. Vystoupivše z vlaku, upravujeme si zavazadla, zatímco v nádražním rozhlase žádají cestující, aby k přechodu k nádražní budově využívali výhradně podchodů. Cestující si toho však vůbec nevšímají a k přechodu využívají výhradně povrchové cesty přes koleje. Ani my se neřídíme doporučením rozhlasu, ale příkladem ostatních cestujících.

Z Benešova se vydáváme směrem ke Konopišti, kolem kterého pokračujeme na jih. Projedeme kolem zámku k rybníku, kde Planoucí Růže několikrát opakuje, že je to tu fakt hezké. To mne samozřejmě těší. Trochu ji překvapuje, že jsme u Konopiště, nevšimla si, že jsme projeli skoro kolem vchodu, a dosud tu nebyla. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym se vyptávají, kolem kterého rybníka zrovna jedeme. To si pochopitelně nepamatuji, a tak pouze hádám, že půjde o Konopišťský nebo tak nějak. Kupodivu se skutečně jednalo o Konopišťský rybník. Docházíme k mostku přes potok, který si musí Velký Grizzzly přejet, zatímco se koukám do mapy. Když se ho zeptám, jestli vedla na druhé straně cesta vpravo, překvapivě odvětí, že si nevšiml. Naštěstí vede.

Dojíždíme na asfaltku a po ní se vydáváme směrem k Tvoršovicím, odtud pak jedeme na Nesvačily. Cestou mi Planoucí Růže řekla, že se dohodla s Velkým Grizzzlym, že bych měl naplánovat cestu kolem třešní, na což odpovídám, že na to budu usilovně myslet a třeba nějaké najdu. Výběr cesty totiž nechali oba důvěřivě na mně. Zatímco si prozpěvují, nechávají se vést a pramálo se zajímají o to, kudy vlastně jedeme. Bohužel si prozpěvují samé mně neznámé písničky, takže se nemůžu přidat a nakonec to tedy dopadne tak, že jezdím obvykle kus před nimi. V Nesvačilech zahnu moc brzo a jedeme tak místo přímo Drachkova přes Zahořany. Cestou nám, spatřivši na obloze letadlo, vypráví Planoucí Růže nějaký film s hrozně divným názvem, ve kterém spadla na někoho kráva z letadla a zabila ho. Prý to bylo o nějaké holce, která se vyspala s někým, koho neznala, protože chtěla. A natočili to v nějaké podivné zemi, kterou si taky nepamatuji.

Ze Zahořan je do Drachkova kreslená polní cesta, ale už tu asi za těch dvacet let od uzávěrky mapy postavili asfaltku. Z Drachkova se vydáváme směrem na Rudoltice a odtud do Vrchotových Janovic. Kousek před nimi Velký Grizzzly zjišťuje, že má úplně prázdné zadní kolo, bude to asi tím, že někde píchl. Prozatím je jen dofukuje s tím, že případnou opravu provedeme u zámku. Mezitím nám taky Planoucí Růže vypráví něco o tom svém Turkovi, kterého si jednou vezme. Myslím, že má teda v životě co dělat, protože pokud vím, tak si chce taky vzít prince Williama, být českou prezidentkou, ženou v domácnosti a ještě spoustu dalších věcí. Ale tentokrát nakonec prohlašuje, že můžeme být v klidu, jelikož si toho Turka nevezme, ale on to zatím neví.

Ve Vrchotových Janovicích si sedáme vedle zámku do hospody a dáváme si něco k jídlu. Planoucí Růže naznačuje, že by třeba zašla i na prohlídku, proti čemuž nelze nic namítnout. Velký Grizzzly zatím sundává kolo a plášť a ověřuje v rybníce, že duše je skutečně děravá. Planoucí Růže zapomněla náhradní duši doma. Já jednu mám, sice trochu užší, ale snad by šla i do Střelky. Jenže se ukazuje, že jsem doma hrábl špatně a přivezl jsem ještě děravější exemplář. Jdu se podívat, jak je to s prohlídkami zámku, vypadá to, že další je až v jednu. Velký Grizzzly zde pojímá nápad, že bychom mohli najít nějaký lom a v něm se vykoupat. Vyptává se hostinského, jestli je v okolí něco podobného a skutečně se prý nějaký nachází u Štětkovic na západ odtud. Jelikož musíme ještě sehnat duši a prohlídku a koupání nemůžeme současně stihnout, dává Planoucí Růže přednost koupání.

Ze zámku se po jedné hodině vydáváme ještě do krámu, kam jde Velký Grizzzly koupit nějaké mléko. Planoucí Růže totiž včera upekla v noci koláč a Velký Grizzzly z mě neznámých příčin usoudil, že nejlepší k němu bude mléko. Kvůli tomu koláči šla Planoucí Růže spát až po jedné v noci a ráno vstala později, než chtěla. Pak se srazila v koupelně s tatínkem a nekompromisně ho vyhnala pryč. U krámu mluví Planoucí Růže o své spolužačce Lucce Hallooové, která bydlí nedaleko odtud, v Prčicích. Planoucí Růže chtěla jednou zjistit její telefonní číslo, a tak volala na informace a ptala se po čísle na Halloo v Prčicích. Lucka je prý hrozně in. O Prčicích se bavíme proto, že si myslím, že jsou Prčice při cestě a mohli bychom je navštívit. Velký Grizzzly vylézá z krámu se třemi nanuky.

Pak se vydáváme směrem na západ na Sedlčany, odkud se odpojíme do Štětkovic k lomu. Z Vrchotových Janovic je to trochu do kopce. Za Voračicemi vidíme Velkého Grizzzlyho, an stoupá do kopce, veda kolo. Myslíme si, že je to kvůli splasklé duši, ale když se přiblíží, zamává na nás levou šlapkou a tím nás vyvede z omylu. Vypadá to, že Velký Grizzzly má na půjčená kola opravdu štěstí. Ulomená šlapka nás přesvědčuje o tom, že nejlepší bude neodbočit do Štětkovic, ale pokračovat rovnou dál do Sedlčan a hledat cykloopravnu. Velký Grizzzly je z toho ovšem viditelně zklamán, po pravdě musíme ho s Planoucí Růží trochu přemlouvat, aby se koupání vzdal a přesunul ho na pozdější dobu.

U Kosovy hory projíždíme kolem třešní rostoucích u cesty, u nich se s Planoucí Růží zastavujeme, neboť stejně musíme čekat na Velkého Grizzzlyho, třešně jsou ale docela malé a ne moc dobré. Za to je mi vyčteno, že jsem se zatím jako vůdce moc nevyznamenal. Když tak přemýšlím o plánech Velkého Grizzzlyho, který chce navštívit lom ještě po opravě kola, vyjadřuji pochybnost, zda do sobotního večera vůbec dojedeme do Budějc. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym proti tomu samozřejmě protestují. Navrhuji proto, že bychom se mohli vsadit, pokud dojedeme do Budějc, koupím každému pohár a pokud ne, koupí každý z nich pohár mně. No, po pravdě, po uzavření sázky si už nemyslím, že vyhraji, jelikož touha po vítězství samozřejmě dodává zcela novou motivaci.

Opravnu nacházíme v Sedlčanech na náměstí, duši i šlapku tam Velkému Grizzzlymu vymění, ale chvíli trvá, než se k tomu dostanou. Po chvíli přemýšlení si zde kupuji brašny na kolo, protože už mám neforemného vzhledu nákladu dost. Než opraví Velkému Grizzzlymu kolo, sedáme si na zem a děláme si malý piknik. Planoucí Růže vyndává svůj koláč, který je samozřejmě výborný, Velký Grizzzly přidává mléko, jež koupil v obchodě.

Z opravny vyrážíme před třetí hodinou, na náměstí se Velký Grizzzly vyptává nějakých domorodců, jestli je tu k nalezení nějaký lom, kde bychom se mohli koupat. Ukazují jednak k východu, odkud jsme přijeli a kam je to do kopce. Zřejmě jde o lom, o němž vyprávěl už hostinský ve Vrchotových Janovicích. Také ukazují kamsi na západ, kde by snad měl být nějaký malý lom u Solopysk. Zamíříme tedy do Solopysk, trochu problém je, že si Velký Grizzzly moc nezapamatoval, jak mu domorodkyně popisovala cestu, a tak málem zabloudíme už v Sedlčanech. Nakonec trefíme, za pomoci mapy, správnou cestu ven a zamíříme k Solopyskám. Ještě než k nim dojedeme, vidíme po pravé straně u hlavní silnice nějaký lom. Nevypadá ovšem moc na to, že by se v něm dalo koupat.

V Solopyskách už nevíme jak dál, a tak se Velký Grizzzly opět vyptává domorodců, kudy k lomu. Něco mu poradí, moc jsem rozhovor neposlouchal, a my se podle nich vydáme kamsi po silnici. Zanedlouho vyjedeme ze Solopysk a po pravé straně opět vidíme lom, vidíce v něm jeřáby, soudíme však, že ještě bude funkční. Dojíždíme na jakousi křižovatku a dáváme se rovně směrem k Břekově Lhotě. Vyjedeme do kopce, kde dostávám čím dál silnější pocit, že jedeme kamkoli, jen ne ke koupacímu lomu. Tomu, že bychom jeli správně, nevěří už asi ani Velký Grizzzly. Cestou navíc Planoucí Růže prohlašuje, že už se koupat nechce. Já bych raději jel na jih, než hledal celé odpoledne lom, ale Velký Grizzzly je dostatečně silná osobnost, aby nás strhnul a abychom pokračovali v hledání. No, ono vlastně není jasné, jestli mu Solopyštští domorodci poradili nějaký koupací lom. Velký Grizzzly se totiž zeptal na lom a nikoli na lom ke koupání. Mohlo to tedy klidně být tak, že mu poradili cestu k tomu funkčnímu lomu, kolem kterého jsme projeli. Velký Grizzzly sice říká, že přece ti vesničani nejsou hloupí a že poznají, že nechceme rubat kamení, ale vykoupat se. K tomu ovšem podotýkám, že když viděli Střelky, klidně si mohli myslet, že jsme dělníci jdoucí lámat kámen, protože ti používají podobná kola.

I když po lomu není vidu ani slechu, vidíme z dálky alespoň rybník u Břekovy Lhoty. nevěřím sice moc tomu, že by se v něm dalo koupat, ale vydáváme se k němu. Dojíždíme k místu, kde do rybníka vede jakási kamenitá cesta, lepší místo už nenajdeme. Potíž je ovšem v tom, že voda v rybníce je dost špinavá a vlézt se do ní nechce ani Velkému Grizzzlymu. Planoucí Růže usoudí, že když se nedá ve vodě koupat, tak do ní budeme alespoň házet kameny. Hned se také několika kamenů chopí a začne je do vody házet. Kousek dál od břehu je taková dřevěná ohrádka s rybami, do ní ovšem neházíme, Planoucí Růže si našla nějakého chrousta plovoucího ve vodě a hází do něj. Je to ovšem hrozná mrcha a ne a ne se potopit. Chvíli odpluje dál, chvíli zase blíž. Přidám se s házením k Planoucí Růži, ale přece se nám ho nedaří udolat. A to dostal nejméně jeden přímý zásah od Planoucí Růže, po něm se ovšem jen tak otřepal a zase vyplaval o kus dál.

Velký Grizzzly zatím vylézá na nějaký žebřík u jakési nádrže nebo něčeho takového a rozhlíží se kolem, jestli neuvidí nějaký lom. Zanedloho slézá s tím, že nic neviděl. Pak několikrát přeměřuje v automapě, jak daleko jsme od Budějc a jestli opravdu budeme muset ještě dnes vyrazit k jihu. Pln zklamání zjišťuje, že asi ano. Vydáváme se tedy na hlavní silnici k již zmíněnému lomu, jestli se přece nebude dát koupat v něm. To je ovšem nesmysl a bylo to vidět už z dálky, protože u něj stály ještě funkční budovy. U tohoto lomu je tedy zklamání Velkého Grizzzlyho úplné a dobře patrné, těžce se smiřuje s realitou toho, že bude muset vyrazit dál bez vykoupání. K tomu přidává Planoucí Růže, že bych měl jako vůdce najít nějaké lusky, protože na ně dostala chuť. Jelikož se mi to nepodaří, bude mi to opět přičteno jako mínus[1].

Dojíždíme opět Solopysky a vinou mé nevšímavosti přejíždíme správnou odbočku a sjíždíme do Třebnic. Zde se zastavujeme u hospody na limonádu, Velký Grizzzly na pivo, a na dobrání vody do lahví. Uvnitř hospody se Velký Grizzzly opět ptá, jestli přece není v Solopyskách nějaký lom na koupání. Bohužel přitakávají a radí mu nějakou cestu. Nezbývá mi, než složit v hlubokém zoufalství hlavu do dlaní. Vypadá to totiž, že Velký Grizzzly nepojede nikam dál, dokud žije naděje na jakýkoli koupací lom. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym navíc prohlašují, že přece není žádný problém odjet se vykoupat a po koupání vyrazit v sedm na cestu a ještě do desíti jet. Za tři hodiny toho přece ujedeme hrozně moc. No, spíš si myslím, že moje naděje na poháry rostou.

Jedeme tedy znovu do Solopysk, tam se ukazuje, že si Velký Grizzzly opět nezapamatoval, jak mu to tam ti lidé v hospodě popisovali. Opět proto projíždíme celou vesnici a opět se ptá Velký Grizzzly na cestu, tentokrát mu dokonce nějaký pán ukazuje v dálce borovice, u nichž to prý je, a popis cesty radši alespoň na půl ucha poslouchám i já. Tentokrát jsme kupodivu úspěšní. To samozřejmě není moje zásluha, od Sedlčan jsem se vzdal vedení a ponechal vše v režii Velkého Grizzzlyho, přesto mi ale oba s Planoucí Růží vyčetli, že jsem je špatně vedl, protože jsme ten lom hledali tak dlouho. Zvítězili jsme asi v šest, takže nám to trvalo asi tři hodiny.

Ale zato je třeba říct, že je to lom docela hezký. Planoucí Růže je z něj úplně unešena a chtěla by ho vyfotit, jenže nemá čím. Nechává si tedy vysvětlit, jak se používá moje praktika s tím, že až se budeme s Velkým Grizzzlym koupat, vyfotí nás s lomem na pozadí. Nakonec to však nějak nestihne. Je tu docela dost lidí, ve vodě jsou však jen děti, většina z nich předvádí divoké skoky se skály do vody. Když to Velký Grizzzly vidí, chce si samozřejmě také skočit, ale my ho s Planoucí Růží přesvědčujeme, že by se měl nejprve podívat, jak je tam hluboko. Proto si to pro chvíli rozmyslí.

Vylézáme z vody a připravujeme si piknik, který spočívá v koláči Planoucí Růže a mléku Velkého Grizzzlyho, ale to je dost teplé. Planoucí Růže ho sice zkouší trochu chladit ve vodě, ale myslím, že bez valného účinku. Mezitím

[1]Těch mínusů nasbírám u Planoucí Růže za tuhle cestu tolik, jako nikdy předtím. Nevím, nevím, jestli se mi někdy podaří alespoň některé napravit.

všichni návštěvníci odcházejí. Sedíme s Planoucí Růží u vody a zkoušíme házet žabky. Planoucí Růži moc nejdou, protože je hází špatnou rukou a moc zvysoka. Nechce se jí totiž sedat tak, aby byla blíž k vodě. Ale říká, že Katka Elstnerová prý umí krásně házet žabky. Na druhé straně lomu vidíme zebru, jak spí, pijíc z vody.

Mezitím se Velký Grizzzly přece jen rozhoduje zkusit skákat do vody s tím, že já ho při tom vyfotím. Vlézá proto do vody a jde si vyzkoušet hloubku. Sedám si na kámen, z něhož ho budu moci dobře vyfotit. mezitím přijíždějí na kolech dvě asi dvanáctileté slečny, z jejich pozdějšího hovoru vyrozumíme, že Ivka a Terka. Jedou na druhou stranu lomu a spoza stromů se ozývá zakopnutí a jadrné, „do píčy[2]". Terka leze v tričku do vody. Ivka ji upozorňuje na zebru, které říká „ručník" a Terka ji chce hodit Ivce nahoru. Má ovšem nějaké řeči naznačující falešný stud. Hodivši ručník nahoru, plave postupně ke mně, kde říká, že si musí sundat všechny prstýnky, jenže s tím má docela problém a hned k tomu dodává, házejíc po mně významně očima, že nemůže zrovna vylézt. Ivka ji však uklidňuje, že všechno kryje Mickeymouse. Terka, uklidněna jejími slovy, vylézá na skálu a sundává si prstýnky. Nutno podotknout, že zárodky čehosi, z čeho se možná jednou stanou Terčina ňadra, kryje nejen Mickeymouse vyobrazený na tričku, ale i cosi jako podprsenka. Z toho bylo lze usoudit, že její stud nemohl být než hraný.

Velký Grizzzly se zatím hotoví ke skoku, už zjistil, že voda je v místě skoku dostatečně hluboká. Teď je už nahoře a slez na trochu nižší místo na skále, skáče dolů. Svůj skok opakuje několikrát, alespoň jednou proto, že jsem ho nestihl vyfotit, skáče však jen po nohách. Kluci před chvílí zde ukazovali zajímavější kousky, nutno ale zdůraznit, že narozdíl od nich je Velký Grizzzly na tomto místě prvně. Chvíli před sedmou přichází ještě dvě dámy s malým klukem, Jakubem. Jakuba převléknou do nějakých trenýrek a navléknou na něj kruh. Už to vypadá, že vleze do vody, po bližším pohledu však raději prohlásí, že si ještě něco zapomněl a doběhne si ještě nahoru. Podruhé už mu však nic jiného nezbývá.

V sedm skutečně opět sedáme na kola a vydáváme se konečně k jihu. Tentokrát jedeme správně ze Solopysk[3] přes Oříkov a Ústupenice k Vysokému Chlumci. V něm je to trochu do kopce. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym prohlašují, že chtějí navštívit skanzen, ať ho koukám najít. A tak jsem zase selhal, jelikož tohle prostě nedokážu. Vypadá to, že viděli dole cestou nějakou směrovku ke skanzenu, jíž jsem si nevšiml. Nahoře ve Vysokém Chlumci se rozhodujeme, že pojedeme přímo na Milevsko, doufajíce, že silnice, podle mapy hlavní, nebude příliš využívaná.

Sjíždíme proto do Počepic, za nimiž následuje jediný kopec našeho výletu[4]. Téměř na jeho vrcholu rostou třešně, a tak můžu konečně splnit alespoň jeden z úkolů, které jsem postupně dostal od Planoucí Růže a Velkého Grizzzlyho. Trochu se u nich občerstvujeme, tyhle jsou dobré a velké. Planoucí Růže a Velký Grizzzly po sobě samozřejmě plivou peckami. Dál jedeme přes Bratřejov a Vilasovu Lhotu do Petrovic. U Vilasovy Lhoty jsme ve dvacet jedna dvacet pět. Odtud je to asi patnáct kilometrů do Milevska. Prohlašuji proto, že nejlepší bude, když dojedeme do Milevska, kde bychom mohli být tak za hodinu, a tam už dnešní etapu zakončíme.

Cesta do Milevska nám skutečně zabrala hodinu, přesně podle odhadu. Z toho by se dalo určit, že naše průměrná rychlost byla asi patnáct kilometrů v hodině. Až k nocležišti jsme dnes ujeli asi šedesát šest kilometrů, tak jsem to alespoň právě odměřil na mapě, započítav i všechny průjezdy Solopyskami. Čímž vám, Planoucí Růže a Velký Grizzzly vyslovuji veřejnou omluvu za své prudící řeči, protože uvážíme-li, co jsme ještě stihli kromě jízdy na kole, bylo to docela slušné. Ale zase uznejte, že kdybych vás trochu nepopoháněl, tak by to možná takhle nedopadlo.

V Milevsku projíždíme až na náměstí, kde nacházíme ještě otevřenou pizzerii. Sedáme si ven a kupodivu za námi přichází i obsluha. My s Velkým Grizzzlym si dáváme pivo a pizzu, Planoucí Růže jen džus, tvrdivši, že měla k obědu tak velkou porci jídla, že ji ještě nestrávila. Pak mi zkoušejí Velký Grizzzly s Planoucí Růží vysvětlit, co je to chladná sranda. Maminka Planoucí Růže a Sněhové Lilie se totiž moc nesměje a dělá jen takzvanou chladnou srandu. Navíc Planoucí Růži neustále zakazuje se smát. Planoucí Růže se už takhle málo směje a i tak jí maminka pořád říká „nesměj se". Tatínek Planoucí Růže se prozměnu projevuje tím, že se sice vždycky zajímá o to, s kým Planoucí Růže mluvila telefonem a chce vědět nějaké novinky, ale máloco z toho si pamatuje a nemá vůbec přehled o jejím životě. Tak si s ním ani nemá Planoucí Růže moc o čem povídat. Maminka se jí na nic nevyptává a nekontroluje její život, protože ji v mládí štvalo, jak ji kontrolovala její maminka, tedy babička Planoucí Růže.

No, ale abych se vrátil k té chladné srandě, z celého vysvětlování jsem nakonec pochopil, že jde o obyčejnou ironii. Vysvětlovali mi to na příkladech. Velký Grizzzly například vyprávěl, že poté, co se už vrátili se Sněhovou Lilií z výletu, který podnikli na motorce, povídala si její maminka s nějakou sousedkou, jejíž jméno si už nepamatuji. No, a tahle sousedka prý řekla mamince Sněhové Lilie, že byli na tom výletě na motorce, protože je viděla myslím odjíždět. A maminka pak prohlásila něco jako, „no vidíte, a mně o něčem takovém ani neřekne". A celé by to byla

[2] Milé jemné čtenářky, omlouvám se, ale tak to doopravdy bylo.

[3] Konečně je máme za sebou!

[4] Všichni účastníci se mnou asi souhlasit nebudou, ale tenhle jediný měl označeno, že je na něm stoupání 12%.

chladná sranda, kdyby o tom ve skutečnosti maminka Sněhové Lilie věděla, jenže to bylo tak, že Sněhová Lilie se doma o svém výletu asi raději moc nešířila, a tak to nakonec vůbec chladná sranda nebyla.

Jiný příklad přidala Planoucí Růže, její maminka se bavila s již zmíněnou sousedkou. Ta sousedka si stěžovala, jak je ten dnešní svět hrozný a skažený a prý, že ony už to nějak dožijí, ale Planoucí Růže se Sněhovou Lilií v něm budou muset prožít celý život. Na to jí odvětila maminka Planoucí Růže, „však ony se s tím nějak vyrovnají,“ samozřejmě ironicky. Jindy zase sousedka vychvalovala Sněhovou Lilii i Planoucí Růži, že nikdo nemá tak hodné a hezké dcery, protože jinak je dnešní mládež zcela zkažená. Dostalo se jí odpovědi, že je málo zná.

Ještě jsem si vzpomněl, že Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym stále používají jedno slovo. Pořád o někom říkají, že je to rebel. I mne se ptali, jestli jsem rebel. Nevím to jistě, ale asi to slovo nepoužívali v jeho původním významu. Snažil jsem se je přesvědčit, aby mi to vysvětlili, ale odmítli. Jen Velký Grizzzly se mne zeptal, jestli jsem viděl nějaký film Rebelové, kde snad tancoval Dejdar na ulici, či co. Z toho jsem usoudil, že kdo je rebel, je Dejdar, ale i když odvětili, že skoro, bylo vidět, že jsem úplně vedle. Nakonec si myslím, že to slovo mělo ve skutečnosti znamenat debil, ale nejsem si tím vůbec jist.

Sedíce u jídla, přišlo nám, že bychom se měli nějak zkusit dohodnout s Kvetoucí Pampeliškou, kde se zítra potkáme. Velký Grizzzly jí zkoušel volat, ale nebrala to. Bylo to asi v deset, tak už třeba spala, zmožena ukládáním fixek do krabic. Rozhodli jsme se tedy, že jí pošleme alespoň básničku, aby věděla, že na ni myslíme. Ale taky jsme si řekli, že stačí, když ji pošleme ze spacáku.

Z Milevska jsme vyjeli kousek ven, kde byl les, v němž se dalo spát. Až do rána jsem si myslel, že jsme vyjeli špatným směrem, po hlavní do Týna nad Vltavou, ale ve skutečnosti jsme se trefili tak, jak jsem chtěl, na vedlejší silnici do Sepekova a Opařan. Jen mne mátlo, že jsme nikde nepřejeli koleje, ale asi jsme je překonali po nějakém mostku. Kousek za městem jsme zajeli do lesa po cestě a po další cestě ještě do hlubšího lesa, až jsme usoudili, že to můžeme zapíchnout. Země byla hrbolatá a plná větviček, a tak nám příprava místa na spaní zabrala trochu času. Nejdřív to vypadalo, že bude ležet Velký Grizzzly mezi mnou a Planoucí Růží. Před tím, když si vybíral místo na karimatku, prohlásil, že bude raději ráno vypadat, jako pečený alobal, než přejetý od traktoru. Souviselo to s tím, jak si lehne. Nakonec ale Planoucí Růže prohlásila, že má docela strach a že raději bude spát mezi námi. Strach ji sice docela neopustil, ale byl alespoň trochu menší.

Ležíce ve spacácích, skládáme básničku pro Kvetoucí Pampelišku, kterou jí pak posílám chvíli po půlnoci. Zde je:

```
Ahoj Pampi,
my jsme trampi,
třešinky jsme trhali,
pecky jenom lítaly.
Co fixky, už dopsaly?
A k tomu
jsme byli v lomu.
Otázku si klademe,
kde se zítra sejdeme.
(Jsme v Milevsku.)[5]
```

A pak už nám Planoucí Růže vypráví pohádku O černé princezně. Jde o dosti strašidelnou pohádku, kterou nám už vyprávěla v Novohradských horách, ale protože jsme si ji ani jeden nepamatovali, nebylo to vůbec na škodu. V jednom místě trhá princezna nějakého mládence na kousky, v tu chvíli najednou Planoucí Růže vyjekla úlekem a rychle se posadila. Vyšlo najevo, že se jí Velký Grizzzly otřel o spacák nohou. Ač šlo o neúmyslné gesto, bylo dost účinné. Velký Grizzzly si totiž lehl opačně, než my a měl tedy hlavu u nohou Planoucí Růže. A to by snad mohlo být pro dnešek všechno.

Sobota 28. června

Ráno nás asi v šest hodin probouzí zvuk mobilu Planoucí Růže, který ohlašuje, že přišla SMlSka od Kvetoucí Pampelišky. Planoucí Růže ji sice hned přečetla nahlas, ale moc jsme si zní nepamatovali. Asi v sedm se definitivně probouzím, ale nepřijde mi fér budit i ostatní. Tak se zatím stihnu nasnídat, zjistit, že všude kolem nás rostou borůvky, a napsat si poznámky k deníčku. Po půl deváté se budí i Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym, myslím, že to

[5] Tohle už nepatří k básničce, jen jsem si myslel, že by Kvetoucí Pampeliška měla vědět, kde zrovna jsme

ani nebylo moc mým zapříčiněním, jak jsem jim před osmou sliboval. Planoucí Růže nám ještě jednou čte SMlSku od Kvetoucí Pampelišky:

```
Vy jste ale rychlíci,
budete přes Ševětín tachtící?
Jestli ano, v kolik tam,
já za Vámi přichvátám!
Jinak řekněte si sami,
kde vy a já staneme se my.
```

K snídani nabízím kousek chleb se sýrem, ale nikdo o něj nemá zájem. Planoucí Růže je se svým koláčem úspěšnější a podaří se jí tak vyprázdnit krabici. Hned také dostane výborný nápad, že bychom mohli krabici naplnit borůvkami, koupit si v krámě cukr a celé to pak sníst. Realizace ovšem krachuje na nedostatku pracovních sil neboli na naší lenosti. Taky nám Planoucí Růže ráno říká, že už jí ty řeči, které vedeme v turisťáku docela vadí. Přesněji, řekla, že ji štve, že pořád mluvíme o sexu. Jenže proti tomu se musím za všechny ohradit, protože o sexu mluvíme opravdu minimálně, spíš vůbec. Ale každopádně říká, že třeba v Géčku se lidi baví hrozně slušně, což jí přijde lepší. Jako příklad slušného tématu uvedla, že se třeba bavili o tom, komu se líbí jaké elektrické obvody. Zkusíme na to tedy zapříst s Velkým Grizzzlym rozhovor, abychom se Planoucí Růži zavděčili, ale nakonec stejně skončíme u našeho oblíbeného hovoru o holkách a klucích. Ale pořád nepadne ani slovo o sexu, stejně se oba s Velkým Grizzzlym shodneme, že bavit se o elektrických obvodech nás fakt nebaví. Jako druhé téma říká, že se třeba s jednou holkou hodinu dokázaly bavit o tom, jestli je v prostonárodní písni, Dú valaši, dú, verš „jeden nese česnek, druhý cibulu“, nebo „jeden nese vičku druhý čočovičku“. První možnost je samozřejmě ta správná a tu i Planoucí Růže obhajovala.

Mezitím dochází již zmíněná SMlSka Kvetoucí Pampelišky i Velkému Grizzzlymu. Mě zatím nic nepřišlo, což je mi trochu líto. To nás přesvědčí, že má asi Kvetoucí Pampeliška obavy, jestli jsme její zprávu četli a Velký Grizzzly jí odpovídá:

```
Naše milá kolegyně,
vyrazíme, vyrazíme,
uvidíme, uvidíme,
ozveme se ti z Bechyně.
Koukej si máknout,
do pedálů šlápnout,
to ti Velký Grizzzly radí,
a máme tě všichni rádi.
```

Něco před desátou se nám daří přece jen vyrazit na cestu. V Sepekově zajíždím k sámošce, nechaje Planoucí Růži a Velkého Grizzzlyho za sebou. Když se už dlouho neukazují, jdu jim trochu naproti a Velký Grizzzly na mne mává spoza rohu, lákaje mne k sobě. Zavolám na něj, že jsem u sámošky a po chvíli oba přijdou za mnou. Stáli jen o kousek dříve u hospody, kam Planoucí Růže odběhla pro vodu. V sámošce si kupujeme jídlo jen na okamžitou spotřebu. Planoucí Růže sice nesměle navrhuje, že bychom možná měli myslet na zadní kolečka, ale sama si odpoví, že to budeme řešit, až přijde čas. Jak sedíme u sámošky a snídáme, zapínám si telefon a zjišťuji, že mi ta SMlSka od Kvetoucí Pampelišky přišla taky, tak je to fér.

Pak zamíříme do Opařan. Těsně před nimi seskakují Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym s kol. Jelikož jsem kus před nimi, nevidím, proč vlastně, tak za zatáčkou zastavuji, že na ně počkám. Protože delší dobu nic, tak se už vydávám zpátky, když přece jen vidím, jak jedou za mnou. Vypadá to, že tam asi byly třešně. Projedeme Opařany a na silnici do Bechyně prohlásím, že po téhle cestě dorazí až do Bechyně, že je to asi dvanáct kilometrů a že nemohou zabloudit. K tomu dodám, že na druhém konci na ně počkám. Mám totiž nutkání se trochu projet a tempo Planoucí Růže a Velkého Grizzzlyho mi moc nevyhovuje. V Bechyni zastavím u benzinky v naději, že u ní koupím kredit do telefonu. Naděje se neukázala lichou, a tak když přijíždějí Velký Grizzzly a Planoucí Růže, pokouším se dobít telefon. Jenže to nějak nejde a podaří se mi to stejně až na náměstí.

Velký Grizzzly projeví samozřejmě zájem stavit se v hospůdce na pivo. Jelikož se stejně musíme domluvit s Kvetoucí Pampeliškou, co dál, nelze mít námitek. Dojíždíme proto, něco po poledni, na náměstí k hospodě U města Bechyně, což je nějak divný název, jelikož jsme přece v Bechyni. V téhle hospodě jsme jedli v pondělí pizzu, když jsme tu byli s matfyzem a s Kvetoucí Pampeliškou na vodě. Pivo si dává jen Velký Grizzzly, my se Planoucí Růží si nedáváme nic. Mezitím volám Kvetoucí Pampelišce, abych se s ní dohodnul, kde se setkáme. Z hovoru vyplývá, že už je v Ševětíně, podle všeho u své kamarádky Báry. Domlouváme se, že se sejdeme v Dolním Bukovsku u kostela, kam nám přijede Kvetoucí Pampeliška ještě trochu naproti. Pak se ještě Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym polejou vzájemně vodou a můžeme vyrazit dál.

Z Bechyně jedeme přes Lužnici po mostě, který je společný pro auta i vlaky a o kterém mi Kvetoucí Pampeliška vyprávěla na vodě. Je z něj pěkný rozhled. U něj se nachází i kulturní dům U hrocha, u nějž je prý socha hrocha. O tom mi taky vyprávěla Kvetoucí Pampeliška, jenže dneska jsem si na to nevzpomněl, tak snad příště. Za Bechyní míříme do Hodonic, ještě před nimi projíždíme kolem spousty motorek a mezi spoustou lidí. Velký Grizzzly nám říkal už včera, že v Bechyni je zrovna mistrovství světa v kaskadérství na motorkách. Už v Bechyni pokukoval po několika motorkách před hospodou, tak není divu, že se zde trochu zdržel a smutně koukal. To nám potom řekl, protože my jsme na něj počkali až za Hodonicemi. Dál jedeme přes Březnici a Záhoří do Bečic, kde se připojujeme na silnici do Veselí nad Lužnicí. Po ní jedeme přes Žimutice a Bzí do Dolního Bukovska. Většinou jsem jel trochu před Velkým Grizzzlym a Planoucí Růží, kteří jeli stále vedle sebe a zpívali si mně neznámé písničky, většinou navíc i mně neoblíbeného Daniela Landy. Tak jsem jel radši napřed a zpíval si sobě známé písničky.

V Dolním Bukovsku pak zajíždím ke kostelu, který se nachází skoro na druhém konci obce. Už si myslím, jestli jsem to nějak nepopletl, ale naštěstí se za ním přeci s Kvetoucí Pampeliškou potkáváme, myslím, že to bylo asi ve dvě. Vypadá hrozně sportovně, obzvlášť proto, že má cyklistické brýle a přilbu. Tak to vypadá, že přeci jen budu platit poháry. Po dojezdu navrhuje Kvetoucí Pampeliška, že bychom mohli přejet ještě do Ševětína, kde bychom se potkali s Bárou a mohli jít do hospody s ní. Taky si Planoucí Růže stěžuje, že jsem neschopný vůdce, jelikož jsem nenašel žádné lusky a společně s Velkým Grizzzlym prohlašují, že mne sesadí, jelikož cesta vedla pořád do kopce a že mnou vybraná cesta prostě nestála za nic. No, nevím kam by dojeli, kdy by mne opravdu sesadili. Na to Kvetoucí Pampeliška prohlašuje, že u Ševětína lusky rostou, tak honem, ať už jsme tam.

Do Ševětína jedeme přes Hvozdno, Radonice a Drahotěšice, je to z Dolního Bukovska asi deset kilometrů. Od rána do Ševětína jsme tak ujeli asi čtyřicet sedm kilometrů. V Ševětíně zajíždíme k Báře domů. Zatímco nám Bára s Kvetoucí Pampeliškou natáčejí do lahví vodu, pokouší se Velký Grizzzly spřátelit s Bářinými psy. Postupně však od něj oba ustrašeně nebo znechuceně utečou. Raději se tedy začnou s Planoucí Růží vzájemně polévat vodou z lahví, až jsou oba úplně mokří. Možná je dobré říct, že celý víkend je, jako už dlouho, polojasno až jasno a teploty jsou docela vysoké. Je fakt, že jak jsme dojížděli do Dolního Bukovska, trochu se to na jihozápadě černalo, ale teď už po tom zase není ani památky.

Pak nás Bára zkouší zavést k luskům. Vyjíždíme proto zhruba podél železnice na severovýchod, víceméně z kopce. Jedeme docela daleko a vypadá to, že ani Bára neví docela jistě, kde bychom mohli hrášek najít. Na druhý pokus se trefí, bylo to jen s malou zajížďkou. Okamžitě vybíháme na pole a cpeme se lusky, aby ta noc v Ortech za něco stála. Krom toho sbíráme ještě lusky do krabice, v níž byl před tím koláč Planoucí Růže.

Najedše se dostatečně, zamíříme zpět do Ševětína a do hospody. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym nepokrytě doufají, že tam budou dělat poháry. Sice jsme ještě do Budějc nedojeli, ale uznávám, že jako by se stalo. V hospodě to moc na poháry nevypadá. Ukazuji Kvetoucí Pampelišce již zmíněné fotky. Bohužel tu nevaří nic lepšího než klobásy, ale alespoň tu mají Budvar. Zavádíme s Velkým Grizzzlym hovor na elektrické obvody, abychom se před Kvetoucí Pampeliškou a Bárou ukázali jako slušní hoši, ale moc kladné efekty to nemá. Mezitím Velký Grizzzly navrhuje, že bychom měli sepsat nějakou básničku a poslat ji Sněhové Lilii do ameriky. Tak se jme něco skládat, dokončena však bude až zítra příspěvkem Ivana, proto ji také umístím na konec. Musím přiznat, že jsem tam protestoval proti jednomu verši, ve kterém se pravilo, že jsme vyhráli pohár, protože by to mohlo vypadat, jakože je ta básnička jen od Planoucí Růže a Velkého Grizzzlyho. Po klobáse přichází čas na poháry. Kupodivu tu něco podobného i dělají, jde však jen o kousky polárkového dortu se šlehačkou a dvěma kusy kompotovaných mandarinek. Tak mne má neoprávněná nedůvěra ve schopnosti Velkého Grizzzlyho a Planoucí Růže nepřijde ani tak draho.

Pohár si dáváme všichni, na jeden však už nezbyde žádná šlehačka. Jak je v našem kolektivu zvykem, přihlásíme se postupně všichni, že by nám nečinilo nic větší potěšení, než se obětovat pro ostatní a dát si pohár bez šlehačky. Jediným východiskem z krize je střižba. Vysvětlujeme proto Báře náš způsob stříhání a dáváme se do toho, než nám zmrzlina roztaje. Poté, co by měla vypadnout první část, uvědomujeme si, že jsme vlastně neurčili, jestli pohár bez zmrzliny dostane ten, kdo vyhraje, nebo prohraje. Jelikož jsme se chtěli obětovat všichni, rozhodujeme se, že ten, kdo vyhraje. Nakonec vyhrává Planoucí Růže. Velký Grizzzly sice namítá, že to přece nejde, aby se obětovala zrovna Planoucí Růže, ale my si myslíme, že takhle je to už fér.

Při placení se snaží Velký Grizzzly přesvědčit hostinského, aby nám napsal alespoň jednu sloku básničky, leč neúspěšně. Pak vyrážíme směrem do Budějc, abychom byli v sedm na autobusové smyčce v Hrdějovicích, odkud půjdeme do Ort. Je to v podstatě z kopce, jen do Chotýčan je to trochu do kopce. Odbočujeme ještě před Budějcemi a míříme do Hrdějovic, kde jsme na smyčce půl hodiny před plánovaným srazem. Na ten se má dostavit už jen Ivan, kterého už známe, jelikož asi před dvěma týdny byl v Praze dělat přijímačky na medicínu a pak se s námi vykoupat v Šárce. Přijímačky bohužel neudělal, takže s námi asi nebude chodit do turisťáku. Alespoň se mu podařilo dostat se do Plzně.

Tak ležíme na trávě a dáváme si sušenky. Kvetoucí Pampeliška nás pořád fotí, jak jsme v pohodě, hlavně Planoucí Růži. Kolem sedmé volá Ivan, že mu ujel autobus, takže bude mít trochu zpoždění, nakonec je asi tříčtvrtěhodinové. Kolem osmé se tedy můžeme vydat k Ortům. Cesta k nim je hodně zarostlá a s naloženými koly to není nijak pohodlné. Nakonec Ivan trefí správnou cestu a ocitneme se před vchodem.

Možná bych měl zmínit něco o Ortech, protože myslím, že jsem tak dosud v žádném deníčku neučinil. Orty jsou kaolínové doly u Budějc, kde se dá hrát spousta her a dělat spousta zajímavých věcí. A všechno je tam dost bezpečné, jelikož jsou tam docela vysoké a rovné chodby. Vzduch je tam nadobyčej dobrý, jako by dovnitř nevedl jen jeden vchod. Jedinou nevýhodou je, že se uvnitř člověk docela zamaže od kaolínu, ale když máte vhodné oblečení, tak to nevadí. Kvetoucí Pampeliška tam občas chodí se svými kamarády a uvnitř obvykle přespí. Naposledy tam byla vloni, kdy jsem tam byl s nimi a ještě několika matfyzáky, ale nepočítáme-li Marbla, který tehdy ještě nebyl turisťák, tak jsem byl tehdy jediný turisťák mezi nimi. No a dnes se tam tedy měli podívat další turisťáci, bohužel jen Planoucí Růže a Velký Grizzzly, protože víc jich zájem neprojevilo.

Orty mají teď vlastně ještě jednu nevýhodu, u vchodu je totiž veliká louže. Po pravdě, není vlastně vůbec jisto, jestli se tam přes vodu dostaneme. V předešlých letech nebyla nikdy louže tak velká a dala se s trochou dobré vůle přejít skoro suchou nohou. Jenže vloni v srpnu docela hodně pršelo a kaolín je asi dost nepropustný. A teď je u vchodu mnohem více vody. Když se převlékneme, vyrazí Ivan na průzkum louže, po chvíli se zase vrátí s tím, že na botasky to není a že nejlépe asi bude, když půjdeme bosi.

Podruhé vyrazí s Bárou a pytlem svíček. Uvnitř se totiž dělá obvykle taková atrakce se svíčkami, o níž ale radši nebudu psát, co kdyby si to přečetl někdo, kdo tam ještě nebyl, a pak by nebyl překvapen. Ivan sice říká něco o tom, ať čekáme hodinu a když se nevrátí, tak ať jdeme zase pryč, protože z Ortů nic nebude, ale vrátí se po pár minutách a je vidět, že nejen na botasky, ale ani na holínky pod kolena to není. A to ještě nedošli k té původní velké louži. Ivan tvrdí, že souš byla již na dohled a že by se tam chtěl ještě jednou podívat.

Tentokrát s ním vyráží Kvetoucí Pampeliška. Vyhrnuje si nohavice a rozhoduje se, že půjde naboso. Ivan si sundává zablácené botasky a místo nich si bere dosud čisté sandály. Opět prohlásí, ať nečekáme déle než hodinu. My se zatím posadíme a říkáme si, že bychom si mohli něco zahrát. Dohodneme se, že by to mohla být třeba střílečka, ale ještě než s tím můžeme začít, vrátí se opět Ivan i s Kvetoucí Pampeliškou s tím, že vody je až nad kolena. Oba mají úplně zablácené boty a nohy a voda sahala Kvetoucí Pampelišce viditelně až skoro k pasu. Nahoře byla voda čistá, ale dole je dost bahna.

Vypadá to tedy, že z Ortů nic nebude. Ivan se přece jen rozhoduje, že se půjde podívat ještě kus dál, protože si už doopravdy myslí, že suchá země byla na dohled. Mezitím si můžeme zahrát tu střílečku. Ivan se zanedlouho vrací s tím, že na pevnou zem nedošel, ale tentokrát už ji najisto viděl. No nic, takže Orty budou nejdřív za rok, dokdy snad ta voda vyschne. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym, jediní dva z nás, kteří uvnitř ještě nebyli, ani nevypadají, že by jim to bylo líto. Oni si beztak nevzali ani žádné vhodné obležení ani baterky a Planoucí Růže od začátku prohlašovala, že spát uvnitř nechce. Taky už včera říkala, že byla v jedněch kaolínových dolech u Plzně. Byli tam tehdy s FHS[6] a dostala za to zápočet. Dovnitř museli lézt takovou úzkou rourou a vůbec ji to nějak nenadchlo.

Opět se tedy balíme, abychom mohli vyrazit někam do civilizace. Kvetoucí Pampeliška s Ivanem si vodou z lahví myjí nohy a mezitím se dohadujeme, kam vlastně pojedeme. Vypadá to, že buď do Budějc na náměstí a trochu se podívat po centru, nebo do Hluboké, která je ve tmě pěkně osvětlená. Nejprve to vypadá, že vyhrává Hluboká, protože nevíme, co budeme dělat v noci v centru Budějc, ale nakonec vyhrají Budějce, protože Ivan tu nemá kolo a naděje, že se mu podaří je někde půjčit není tak velká. Ivan si ode mě musí půjčit sandály, jelikož oboje boty, které tu měl, si úplně zablátil.

Maje všechny věci naložené na kole, kouknu se na zadní kolo a hle, ono je nějaké splasklé. Vypadá to, že jsem cestou sem o něco píchnul. Všechny věci opět sundám dolů, otočím kolo a jmu se vyměňovat duši. Jelikož cítím jistou nervozitu, moc mi to nejde. Ivan zatím odchází na autobus s tím, že si zkusí někde půjčit kolo a pak se sejdeme na náměstí. Jak říkám, cítím jistou nervozitu z toho, že ostatní zdržuji a k tomu si ještě Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym pořád zpívají nepísničky od Landy a ještě i dlouhodobě z jiných důvodů. Duši jakžtakž vyměním a nasadím kolo zpátky, ale když nasazuji brašny, tak mi tam prostě za boha nejde přidělat takový suchý zip, až mi

[6] Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy

z toho mírně vytečou nervy. Aspoň že díky tomu přestanou na chvilku zpívat.

Nakonec se mi to přece podaří a můžeme se vydat na cestu zpátky, ale v tuhle chvíli taky upadám do jisté letargie a v podstatě by se dalo říci, že jsem právě usnul, takže už toho moc k dnešku nenapíšu. Cestou zpátky uhnula Kvetoucí Pampeliška moc brzo nahoru, takže jsme došli moc brzo k takovému plotu ovocného sadu. Kolem něj se táhly neprostupné křoviny, jimiž jsme museli prostoupit. Po chvíli to Velký Grizzzly s Planoucí Růží vyřešili tak, že si přehodili kola na druhou stranu plotu a přejeli tím ovocným sadem. Tam je ovšem Kvetoucí Pampeliška poněkud vylekala, zavolavši na ně, že uvnitř obvykle pobíhají psi. My jsme se nějak prodřeli těmi křovinami, ale nebylo to nic moc.

Z Hrdějovic jedeme tedy na náměstí, kde se u kašny potkáváme s Ivanem, nemusíme na něj ani čekat. Cestou zpátky mu žádný autobus nejel, ale prý ho v Hrdějovicích zastavil nějaký Švýcar a ptal se ho, kudy má jet do Linze. Ivan mu odvětil, že mu cestu ukáže, odveze-li ho do města. Pak nám Kvetoucí Pampeliška s Ivanem uspořádají prohlídku centra s odborným výkladem, který však moc neposlouchám, tak se o něm moc šířit nebudu. Ale vzpomínám si, že jsme se zastavili u nějakého stromu, který snad měl být mystický tím, že na Hluboké je podobný strom a oba se naklánějí k sobě. Je tu prý spousta pozitivní energie a když byla Kvetoucí Pampeliška malá a šla kolem, musela ho prý vždy pohladit. Dneska jsme se museli u toho stromu fotit.

Prošli jsme se po několika mostech u soutoku Malše s Vltavou a pak se zastavili v nějakém nonstopu u Malše. Vevnitř si vypiju jen jedno pivo a jdu zase ven, kde se dá trochu spát. Pak už opravdu spím až cestou na jakousi Čínu, kde nocujeme. Vím, že jsme tam šli hrozně dlouho a ostatní se pořád u něčeho zastavovali takže to bylo, na to, že bylo po druhé v noci, docela hrozné. Čína je taková osada, kde má Bára zahradu, před níž jsme si natáhli karimatky a spacáky a mohli jsme konečně spát.

Neděle 29. června

Ráno jsme se probudili kolem deváté a asi do desíti jsme ještě povídali a dojídali lusky, včera natrhané. Pak jsme se dohodli, že si Ivan půjde někam pro kolo, protože Velký Grizzzly opět prosazuje návštěvu nějakého lomu a koupání. Před tím se ovšem musíme stavit u Kauflandu a koupit si něco k jídlu. Ivan nás proto navede na správnou cestu a oddělí se od nás s tím, že se pak u Kauflandu zase sejdeme.

Cestou vidíme na asfaltovém hřišti nakreslený ovál, tak navrhuji, že bychom mohli závodit na tom oválu na kolech. Planoucí Růže ale říká, že by radši běhala a radši by tak deset koleček, protože jedno jí přijde jako moc krátká vzdálenost a ona radši běhá déle. Když už se hotovíme k běhu, prohlásí Kvetoucí Pampeliška, že bychom mohli radši běhat na nedalekém hřišti, kde je antuka. No a když už se hýbeme jinam, prohlásí Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym, že bychom se mohli nejdřív najíst. Později po jídle prohlásí, že přece nebudou běhat najedení a nic z toho není.

U Kauflandu mají motokáry, o kterých slyšel Velký Grizzzly už včera a začal ihned prosazovat jízdu na nich. Zjišťuje, že to stojí sto sedmdesát korun za deset minut, tak navrhuje, že bychom mohli jet dvakrát pět minut po dvojicích, ale až po jídle. Nakonec nebude nic ani z motokár.

Nakupovat jdou jen Planoucí Růže a Velký Grizzzly, první vychází Planoucí Růže s tím, že Velkému Grizzzlymu utekla, vylezši ze záchoda dřív a myslíc si, že už je uvnitř. Přináší nám polárkový dort, abychom si ho všichni snědli. Zanedlouho vykukuje i Velký Grizzzly, vypadá to, že bez Planoucí Růže nedá ani ránu, natož aby si nakoupil. Musí proto jít zase s ním dovnitř a my zatím s Kvetoucí Pampeliškou sníme skoro celý polárkáč sami. Po delší době opět oba vylezou s dalším polárkáčem a čtyřmi přesnídávkami. To vše si jdeme sníst do parku kousek vedle.

Zhruba když dosvačíme, dokvačí za námi Ivan na kole. Obvlášť přesnídávky musíme sníst rychle, jelikož na něj s nimi zapomněli. Po jídle ležíme na trávě, ale když si jdu odskočit, vidím, že Velký Grizzzly už zase stojí a věnuje se své oblíbené zábavě – totiž šlape holkám na břicha, čím dál tím méně rozumím tomu, co se na tom holkám líbí. Když se vrátím, snaží se prozměnu postavit se na prázdné lahvičky od přesnídávek. Na dvě to docela jde, ale udělat na nich holubičku už není tak triviální, sice se mi to jakžtakž povede, ale nevydržím v ní déle, než několik vteřin.

Jako další stupeň si dává Velký Grizzzly dvě skleničky na sebe a zkouší stát na nich. To už se nám opravdu nedaří ani na dvou dvojicích. Jako vyvrcholení pak přidává to, že se snaží postavit se na jednu dvojici skleniček jednou nohou. Pochopitelně jednu ze lahviček rozbije. Nepřesvědčí ho to ovšem o tom, že by se měl vzdát, dokud nerozbije další.

Od Kauflandu jsme se rozhodli jet se vykoupat. Nejprve si jde ještě Planoucí Růže dovnitř koupit krém na opalování. Mezitím se z nedostatku lepší činnosti poléváme vzájemně vodou z lahví. Projedeme tedy kolem motokár k mostu, kde kouká ze země ucho jehly. Ivan nám navrhne, abychom jím zkusili prolézt, jde mi to docela snadno, po mně to chce zkusit Planoucí Růže tak, že si současně drží kolo. Nakonec je zašprajcovaná v uchu jehly a nemůže s tím kolem ani tam ani zpět, dokud jí ho nepodržím. Pak jedeme k soutoku s tím, že než pojedeme někam do lomu na hlínu, zkusíme si ještě do Vltavy skočit z mostu.

To je totiž místní oblíbená zábava, nad Vltavou se klene most asi tak tři metry vysoko a voda je pod ním dostatečně hluboká. Holkám se do toho nechce, tak se musíme vytáhnout my, kluci. Ivan nám nejprve plave pod most ukázat, že je tam opravdu dost hluboko. Pak jdeme společně nahoru, přelezeme zábradlí – Velkému Grizzzlymu se to moc nedaří, tak zůstane na zábradlí – a pak už skáčeme. Nejprve Ivan, protože neskáče poprvé a my se aspoň přesvědčíme, že se to dá přežít. Pak Velký Grizzzly a nakonec i já. Doplaveme k holkám a Kvetoucí Pampeliška říká, že nás vyfotila asi všechny až na Ivana, který skočil moc rychle. Pak holky sedí vedle nás a cosi si spolu špitají a chichotají se tak, jak to mají správně dělat, když na ně zapůsobí chlapci mužnou silou a odvahou. Pak se jde Planoucí Růže podívat z mostu dolů, aby nám mohla říct, jestli nás obdivuje. Až dojde nahoru, ukáže nám z dálky tajné znamení, jestli jo. To znamená, že buď ukáže palcem nahoru, nebo dolů. Jsme samozřejmě hrozně napjatí, jak to dopadne, nakonec překvapivě palec vztyčí a my můžeme zajásat.

Když se Planoucí Růže vrátí, začínáme hrát na sušenou, což nám vydrží příští dvě hodiny. Možná bych měl napsat, co je to hra na sušenou, dnes je to sice i jeden z olympijských sportů a věnují se mu náruživě všechny generace o všech ročních obdobích, ale za našich let tak známý nebyl. Sušená se hraje tak, že po sobě hráči neustále stříkají vodou, různě se shazují do vody a tak. Sušená jsme to pojmenovali proto, že stříkaná nebo podobně se nám zdálo moc trapné. No, myslím, že ani nemusím popisovat, jak všelijak jsme na sebe tu vodu vylévali. Za zmínku stojí, že holky na sobě neměly plavky, a tak měly za chvíli mokré úplně celé oblečení. Na závěr nám to Kvetoucí Pampeliška oplatila tím, že i nám polila trochu naše svršky. Taky nakonec, když už jsme vlastně dohráli, přijížděli pod most nějací kanoisti. Běželi jsme proto rychle, abychom je mohli polít, ale nestihli jsme to. Taky jsme chvíli hráli s lahvemi střílečku a zkoušeli rozhoupat most hraním pružinky. Docela to šlo, protože most měl takovou pružnou lanovou konstrukci. Pružinka se hraje tak, že hráči stojí do kolečka a postupně skákají a říkají po řadě jednotlivá písmenka ze slova PRUŽINKA. Na koho vyjde A, ten přestane skákat a je nadále vynecháván. Až nezbyde nikdo, jde to zase tak, že naopak na A se začíná skákat.

Po dvou hodinách už toho máme docela dost a zatoužíme jít někam do hospody. Dvě hodiny, to znamená, že jsme asi dvakrát slyšeli z náměstí zvonkohru, hrající Ódu na radost. Ivan sice naznačuje, že bychom mohli jet ještě na tu hlínu se vykoupat, ale s příliš velkým ohlasem se jeho návrh nesetkává. Ivan nás vede opět kolem Kauflandu do nějaké hospody Na zlaté stoce, nebo tak nějak. Tam mají zavřeno, ale je tu na zahrádce pingpongový stůl a několik pálek. Když už nám tu nenalejí, tak si alespoň zahrajeme obíhačku.

Pak míříme do další hospody, kde bychom se mohli i najíst i napít. Nejprve míří Ivan někam do centra, pak si to ale rozmyslí a jedeme zpátky na nějakou zahrádku, kde skutečně mají něco k jídlu. Bohužel musíme sedět na slunci, protože jediný stůl, na který vrhá slunečník stín, je samozřejmě obsazený. Naštěstí přicházejí nějaké mraky, a tak to není tak hrozné. Ivan tu složil poslední sloku básničky pro Sněhovou Lilii a Šedého Vlka. Teda ona to podle Velkého Grizzzlyho měla být původně básnička jen pro Sněhovou Lilii, ale musel jsem se Šedého Vlka zastat, že by mu to bylo určitě líto, kdyby nic nedostal a Sněhová Lilie ano.

Po jídle a pivě jedeme na nádraží, odkud nám jede po šesté vlak do Prahy. Stíháme to tak akorát, pak si už jen podáme ruku s Kvetoucí Pampeliškou a Ivanem a míříme domů. Kupé má tu nevýhodu, že jsou tu jen dvě sedačky, zatímco my jsme tři, a tak nemůžeme všichni současně ležet. Planoucí Růže to chce vyřešit tak, že vyleze nahoru na nosič na zavazadla. Ale moc dlouho tam nevydrží, protože se bojí, že spadne a nelíbí se jí to tam. Vydrží to tam jen potud, pokud si nezahrajeme Kdo jsi kamarád, tak pojď si s námi hrát. Pak slézá dolů a skoro to vypadá, že to sama nezvládne, ale nakonec se jí to podaří. V Praze jsme něco po deváté a kolem půl mi jede vlak domů, takže se loučíme, a cyklovýprava do Budějc a Ort tak končí.

Jo, abych nezapomněl, na závěr následuje slíbená básnička pro Sněhovou Lilii a Šedého Vlka:

(Kvetoucí Pampeliška)
Naše Ido milá,
kéžpak bys tu byla!
V hospůdce sedíme a na Tebe myslíme.

(Všichni)
Někdo vyhrál zmrzlinu,
máme velkou hostinu.
Jsme prostě kabrňáci,
nedá nám to žádnou práci.

Vyjedli jsme pole hrášků,
vezem si ho plnou tašku.
A k tomu
jsme byli v lomu.

U velkého rybníka,
nebylo tam publika.
Růže tam však dělá kousky–
–zabíjí tam totiž chroustky.

Všichni se chcou obětovat,
asi budem losovat.
Chybí totiž šlehačka,
bude asi velká rvačka.
(Planoucí Růže)
Ze samého vedra,
zjeví se nám zebra.

(Všichni)
Pomlouváme Pedra,
že má velká bedra.

(Kvetoucí Pampeliška)
Chystáme se do Ort,
pak si dáme dort.
Účet právě platíme,
hospodského mateme.

(Všichni)
Chceme po něm básničku,
on nás však má v malíčku.
A je z nás teďka v balíčku.

(Moudro)
Není to k smíchu,
je to k pláči,
nevědět, kde Tě bota tlačí.

(Bára a Kvetoucí Pampeliška)
Slávek Dušek,
spadl z hrušek.
Je to však věc přetěžká,
spadl rovnou na ježka.
(Ivan)
Faken kraken,
ať je z tebe kámen.
Milý Vlku Šedý,
snad nejsi moc bledý.
Telefon tu zvoní,
pivko tady voní.
Nejnevykrystalizávavatelnějšími,
nejnevykrystalizovávatelnějšími. *(Absolutní rým)*
Myslíme jen na tě,
už nám uschly gatě.
Proč?
Hráli jsme na sušenou
a nekdy snad na viděnou.
Doufám, že se potkáme,
možná popovídáme.

Zazvonil zvonec
a básně je konec.